

můj PSÍ

život

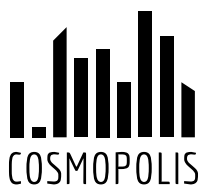

Bígl Bertík znovu na scéně

Ilustrace Karolína Bendová

Martin Čáp

MŮJ PSÍ ŽIVOT 2

Bígl Bertík znovu na scéně

Můj
PSÍ
život

Bígl Bertík znovu na scéně

Martin Čáp

Můj psí život 2

Bígl Bertík znovu na scéně

Ilustrace, obálka, grafická úprava a sazba Karolína Bendová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

© Grada Publishing, a. s., 2018

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018 jako svou 6914. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-2166-8 (ePub)

ISBN 978-80-247-2167-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0171-9 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

1.

JEDEN VELKÝ PŘÍBĚH...

To je vám vážně povedené. Sedněte si, dejte si hrníček nějakého dobrého nápoje a čtěte, protože tohle vážně stojí za to.

Předevčím se vrátil páníček celý rozjásaný domů. Podle předem daného rituálu nejprve přivítal vůdce smečky, tedy Báru, a dal jí nezvykle dlouhou pusu. Pak jsem si na něj směl vyskočit já, aby mě poškrábal za ušima. V poslední době páníček ta přivítání fláká, ale tentokrát si dal záležet.

„To víš, že jsi můj zlatý pejsek, Bertíku,“ tvrdil mi upřímně, na rozdíl od jiných dnů to i tak myslel. Držel jsem a vychutnával si ty příjemné chvílky. Už dávno jsem se smířil, že naše přivítání nejsou tak bouřlivá, alespoň z páníčkovy strany, jako dřív. Ale to mi nevadilo. Když jsem chtěl, a to jsem chtěl téměř pokaždé, doprovázel jsem ho z pokoje do pokoje, než se odložil definitivně do nějakého křesla a pak mě ještě několikrát pohládl.

„Podívej,“ strkal mi něco pod čumák.

Zvědavě jsem to studoval. Že to není k jídlu, jsem poznal na první čich, že to není k hraní, jsem poznal na první pohled a první skus.

„Copak to tam máte, vy tajnůstkáři?“ zeptala se z kuchyně Bára.

To nevím, právě dělám zkoušku bojem. Jen do toho kousnu a nahlásím stav...

„To je knížka,“ pleskl mě páníček jemně.

To jsem také poznal a neumím číst... a co má být? A co jako s tou knihou?

„A jaká knížka?“ chtěla hned vědět Bára.

„No přeče ta o Bertíkovi,“ odpověděl páníček Báře a otočil se ke mně. „Všiml sis, co je na té knize zvláštního?“

Podle mě na ní nebylo zvláštního nic. Takových knih jsem jako štěně rozkousal habaděj.

„Tak se podívej...“ vybízeli mě pán.

Mohl jsem si oči vykukat, ale nic zvláštního jsem neviděl. Knižka byla v měkkých deskách (to by se kousalo jedna radost). Ani nevoněla nijak extra.

„No tady,“ šťouchal prstem do obálky. „Co tam vidíš?“

Ani tam jsem nic zvláštního neviděl. Když mi páníček dává podobně nemoudré dotazy, tak štěknu. On si myslí, že rozumím, a já mám klid. To je má biglí taktika.

„Haf,“ štěkl jsem vesele.

„Správně, Bertíku, ty kluku jeden ušatá. Já jsem věděl, že ty to zvládneš,“ zajíkal se páníček samým štěstím. „Báro, tak si představ, že Bertík se poznal. Ukázal jsem mu obálku Mého psiho života, přímo na něj, jak sedí mezi našima nohama, a on vyštěkl!“

„Bertík je chytrý. Občas, když zlobíš, mám sto chutí tě vyhnat a nechat si jen Bertíka místo tebe,“ odpověděla mu čtverácky Bára.

„Tak to pěkně děkuji,“ zakabonil se páníček, ale jen tak to hrál. Dobré nálady měl doslova na rozdávání. Vyskočil jsem k němu na gauč, my biglové nejsme zas tak velcí, a rovnou mu šťouchl do ruky. Tak to děláváme, když chceme pohladit, něco dobrého na zub nebo prostě cokoliv...

„Sedni,“ začal mě páníček drezírovat, což zrovna nemusím a doma už vůbec ne, ale abych mu udělal radost, sedl jsem a předpisově vypnul hrudník.

„Teď mě poslouchejte oba dva.“

Bára raději přišla z kuchyně, aby se nemuseli dohadovat později, kdo co slyšel špatně, či co kdo neřekl.

„Tak si představte, že *Můj psí život* se vyprodal a v nakladatelství chtějí druhý díl,“ zahalekal páníček vítězně. Místo preventivních výčitek dostal od Báry pusy.

Pojal jsem důvodné podezření: o jakém či čím psím životě to před chvílí mluvil? Vždyť si žije... Má Báru a mě. Děláme pro něj první a poslední. Tak mě napadá, jestli tu nebylo porušeno právo na ochranu osobnosti. Moje právo na ochranu osobnosti. Znovu jsem zvědavě zaštkal.

„Ano, Bertíku. Budu psát druhý díl. Dalších padesát příběhů z tvého života,“ sdělil mi páníček důležitě.

Tedy trochu mě naštvalo, že už o mně napsal nějaké příběhy, aniž by mi je dal k autorizaci. To by si dovolovat neměl. Taky si budeme muset vyříkat otázku zálohy a tantiém. Beze mě by žádné příhody přece nenapsal. A jestliže už padesát příběhů skutečně napsal a vám se líbily, tak jsem fakt zvědav, jestli napíše ty další. Upřímně, páníčku, v tomhle ti držím všechny drápky.

Mohlo by se mu to ale povést, protože každý den prožitý s našincem je jeden velký příběh, nebo snad ne?

2.

VZPOMÍNKA NA ASTERIXE

Mnozí dvounoháči bývají přesvědčeni, že zvířata nemyslí. A to i přes důkazy, že primáti používají jednoduché nástroje. Ať mi nikdo nevykládá, že u toho nepřemýšlejí.

Se vši biglovskou skromností se přiznám, ale jenom vám: já jsem se naučil otevírat dveře do lednice a občas tam tajně něco „lohnú“. Mnozí našinci to ovládají prý také, ale přiznali by to leda na mučidlech. Já dokonce umím vzbudit svého páníčka a přimět ho, aby se mnou šel ráno ven. A to i když prší.

Tak co, umíme logicky myslet, nebo ne? Myslím, že odpověď je nasnadě.

Stejně tak každý z nás vycítí, že jeho čas se naplnil. Když jsme žili divoce, odcházeli jsme v takových chvílích hlouběji do lesů nebo do hustých porostů. To nebylo kvůli tomu, abychom nerušili ostatní, ale abychom tolik nebyli na očích a měli na poslední vydechnutí trochu soukromí.

Uvědomil jsem si to, když jsem se dozvěděl, že se na „věčnou“ procházku odebral vlčák Asterix. V první chvíli jsem měl radost. Vždyť to byl vymaštěný rabiát hledající jen pranice. Při jednom takovém „měření“ sil mi prokousl zadní nohu.

Jenže teď jsem viděl jeho dvounoháče, jak tu smutnou novinu sdělil tomu mému.

„Mám dvouleté vnuče, Pavlíka,“ pokračoval na první pohled nelogicky. „Víte, že Asterix ho naučil chodit?“

To páníček nevěděl a mám pocit, že mu to ani nevěřil.

„Opatrně Pavlíkovi sevřel ruku do tlamy, zvedl ho a podpíral ho při chůzi,“ líčil dvounoháč společné úsilí psa a dítěte o první kroky. A nejen to, dokonce to i předváděl. Chvílemi byl naprosto přesvědčivý jako Bolek Polívka.

„Však také Pavlíkovo první slovo nebylo máma ani táta, ale PES,“ zakončil zajímavou historku.

Tolik trpělivosti bych od toho vzteklého vlčáka nečekal.

„Ano, rozumím. To je smutné,“ poznamenal můj páníček. Asterixe pokládal málem za vlkodlaka, který mě chtěl zaživa rozšápat, což se jenom díky šťastnému řízení osudu nestalo.

„To je všechno, co k tomu řeknete?“ zavrčel nečekaně Asterixův páníček stejně nespokojeně a popuzeně jako kdysi jeho pes na mě. I on vyhledával spory.

Naježil jsem výstražně srst, abych dal najevo, že svého pána nedám. Ale ani jsem nemusel, on ten dvounoháč byl v kohoutku o dobrou hlavu a půl menší než ten můj. Ale to mu nevadilo, aby hlasitě nevykřikoval na celou ulici: „Lidi, podívejte se na něj! On snad má radost, že mi umřel vlčák! Jen si ho dobře prohlédněte!“

„Jdeme,“ pobídl mě páníček. Vyklidili jsme pole, jako bychom se něčeho dopustili. Bylo mi to trapné a umrněné, ale v danou chvíli asi to nejlepší, co jsme mohli udělat.

Jasně jsem viděl, jak si byli Asterix se svým dvounoháčem podobní. Ten dvounoháč byl stejně omezený a nemoudrý jako jeho pes. Nebo to bylo naopak? Ten pes byl stejně omezený a nemoudrý jako jeho dvounoháč? Vlastně ten chudák vlčák kvůli soužití

VZPOMÍNKA NA ASTERIXE

se svým dvounoháčem ani jiný být nemohl. Naopak. Díky všemu, co v něm bylo od narození dobrého, nezvlčil ještě víc.

Uvědomil jsem si, jaké mám obrovské štěstí, že můj páníček i jeho družka Bára mě nechávají, abych se choval v souladu se svojí biglí náturou, a nenutí mě být někým úplně jiným. Mít Asterix páníčka jako já, tak bychom nejspíš byli kamarády, stejně jako jsem s kníračem Benem od vedle, vořechem Tondou, Jack Russell teriérem Pupíčkem a dalšími. Sice jsme se s Asterixem poprali (správně řečeno, dostal jsem nakládačku, až ze mě chlupy litaly), měl jsem však díky tomu čtrnáct dnů skvělou pověst nebojácného psa.

Neumím si představit, jak vypadá Velká louka na „věčnosti“. Věřím, že tam všichni psi společně dovádí a hrají si. Vůbec se nerveme kvůli postavení ve smečce, kvůli fenkám, nebo dokonce kvůli svým páníčkům.

Teď mě napadá, zda oni budou také na té naší „věčné“ Velké louce, nebo mají někde svoji? Když tam nebudou, bude mi smutno. Ale když tam budou, tak nikdo zas nezaručí, že tam mezi nimi nebudou takoví páníčci, jako měl Asterix.

Když si dokreslím tu idylku, jak si nekrademe jídlo, protože je ho tam všude dost, a každý si bere jen tolik, kolik potřebuje, mám pocit, že tam musí být strašná nuda.

Ale jedno vím určitě. Dokud budu žít – na Asterixe si občas rád vzpomenu.

3.

OTCOVSKÉ POVINNOSTI

Asi tři týdny poté, co jsem se stal hrdým otcem, zazvonil u našeho bytu zvonek. Má biglice Esterka mi přišla ukázat štěňata, napadlo mě. Pak mi hned došlo, že je to nesmysl. Za prvé by Esterka nedosáhla na zvonek a za další, když jsem nasál pach, okamžitě jsem poznal, kdo je za dveřmi. To bude docela legrace, říkal jsem si a vyrazil společně s páníčkem otevřít, abych se o nic neochudil.

Páníček s úsměvem zeširoka otevřel dveře, aby mu hned vzápětí úsměv zamrzl. Stála tam Violka, co bydlí o patro výš. Já jsem štěkl na pozdrav a radostně jsem třepal ocasem ze strany na stranu, až jsem občas sekl páníčka přes nohu.

„Copak bys chtěla, Violko?“ zeptal se páníček a snažil se mě jemně odkopnout na stranu.

„Prosím, já bych chtěla jít s Bertíkem na procházku,“ odvětila až podezřele vychovaně. Violka, ač je jí osm let, se totiž vůbec nebojí mít pěkně nekonformní názory, které její prořiznutá vyřídilka hlásá na plné pecky jako vesnický rozhlas.

„Ale jistě, děvče,“ odvětil páníček a byl rád, že nemusí oponovat její nějaké hodně feministické teorii o výchově dětí, již právě vztáhla na štěňata. Podal jí vodítko a mě ani nemusel pobízet.

„A můžeme se jít podívat na štěňátka? Prosim...“ a udělala stejné oči jako já, když něco provedu. Tajně ji podezírám, že to ode mě odkoukala.

„Snad ano, Violko. Já tam zavolám,“ sliboval páníček.

Hurá! Vždyť jsem své potomky zatím viděl jen jednou. Připomínali tehdy spíš oloupanou cibuli nebo přerostlé myši než budoucí psí krasavce – bigly.

Při procházce dodržujeme gentlemanskou dohodu: ona mě nevodí na řemínku a já ji zas poslouchám téměř na slovo. Violce to dělá dobře, připadá si dospěleji a já mám relativní volnost.

Když jsme dorazili k Esterce, její dvounoháč, profesor kvantové mechaniky inženýr René Jeřábek, už o nás věděl.

„Bertík přichází plnit svoje manželské povinnosti,“ oznámila Violka bezelstně, jak to nejspíš slyšela v televizi, čímž profesora Jeřábka zcela vyděsila.

„Bertík své manželské povinnosti splnil. My od něj už nic nechceme,“ koktal zmateně, ale my jsme si ho nevšímalí a běželi na zahradu. Esterka byla v zajetí našich štěňátek, která vypadala jako pohybuující se hnědo-bíle-černé sametové pytlíčky. Už žádná oloupaná cibule. Tihle tvorové se skutečně podobali psům.

Esterka vypadala hodně vyčerpaně. Však jí štěňata dávala zabrat. Určitě se chudinka ani pořádně nevyspala, litoval jsem ji. Ale s tím je konec.

Jsem tu a hrdě se hlásím nejen o svá otcovská práva, ale i povinnosti, vyštěkl jsem nahlas před celým světem.

Několik štěňat se ke mně zvědavě obrátilo. I Esterka, která do té chvíle nespouštěla oči z našich ratolestí, ke mně ostrážitě otočila hlavu. Čekal jsem v jejím pohledu trochu radosti a něhy, dlouho jsme se přece neviděli. Ale vycítil jsem z ní jen odhodlání bránit štěňata. Takhle se hlava rodiny nevtává.

OTCOVSKÉ POVINNOSTI

Bezprostřední Violka došla bez respektu k ležení štěňat a jejich mámy. Pohladila na přivítanou Esterku, která ihned poznala, že od dívky našim štěňatům nebezpečí nehrozí. Klidně ji nechala, aby se s nimi mazlila podle libosti. Cítil jsem se odstrčený. Snad mám právo také si pohrát se svými potomky.

Přikradl jsem se k nim. Olízl jsem Esterce čenich a vrazil do ní hlavou, jak jsem to dělával, když jsme se potkávali na Velké louce. Tehdy mě většinou Esterka něžně rafla do ucha a pustila se za mnou.

Vůbec na naše rituály nezapomněla. Do ucha mě rafla tak, až jsem vyjekl, jako by mě někdo vraždil, a vzápětí mě hnala ze zahrady takovým způsobem, že to překvapilo i Violku.

„Neblázni, Ester! To je tvůj muž!“ okřikla ji. Ester mě přestala pronásledovat a vrátila se jako správná máma mezi štěňátka. Violka jí jedno vzala a donesla mi ho. Konečně jsem si mohl ten bíglí uzlíček prohlédnout a očichat z blízka. Bylo to to nejkrásnější, co jsem zatím na světě viděl.

„Radši už běžte,“ vybídl nás profesor Jeřábek. „Esterka je nervózní.“

Cestou zpátky Violce něco stále vrtalo hlavou.

„Tys jí, Bertíku, musel něco udělat, jinak by tě tak nehnala.“

Vymluvit se jí to nedalo. Okamžitě si začala prohledávat kapsy a dávala dohromady peníze, které v nich našla.

„Až sem půjdeme příště, něco jí koupíme,“ rozhodla radostně.

No nesnědli byste ji samou láskou?

4.

KALA A KIERA

Nedávno jsme byli s páníčkem a Bárrou na velmi dlouhé procházce, až daleko za naši čtvrtí. Šli jsme podél řeky a už z dálky jsme slyšeli usilovný psí štěkot. To štěkání bylo tak hlasité, že se muselo jednat minimálně o několik desítek našinců.

Na lovce a jejich psy to nevypadalo, do jejich sezony zbýval nějaký ten měsíc. Že by si hafani z okolních vesnic udělali procesí, také nepřipadalo v úvahu. Natolik religiózní psi tu nejsou.

Měl jsem vážně hrozně příjemně nedočkavou touhu odhalit, jakou akci se podařilo našincům (nebo jejich dvounoháčům) zorganizovat. Existují psí výstavy, kde vybírají ty nejkrásnější z nás. Na Velkou louku chodí fenečka rasy Lhasa apso jménem Sharon. Je to velmi řídké plemeno. Měří v kohoutku asi pětadvacet centimetrů a má předlouhou, krásně zbarvenou srst, která se musí denně několik hodin pročesávat. Sharon je sice několikanásobnou interšampionkou, ale nebaví se s ní ani Bibina, což je toy pudlice s inteligencí nijak nepřevyšující její vzrůst. Mám pocit, že mnozí z nás po úspěších na výstavách trochu zpitoměli. Ale psst, neříkejte to před nimi nahlas.

V podobných úvahách jsme několikrát zabočili podél klikaticího se vodního toku. Najednou mě udeřila do čenichu záplava

pachů. Možná padesát, možná ještě víc našinců tu muselo někde být na malém prostoru, protože jejich pachy se překrývaly a nedaly se dobře rozeznat. Za poslední zatačkou byla skála. Obešli jsme ji. Před námi stál oplocený areál, v němž byly cely, v nichž se to doslova hemžilo našinci.

Psí vězení, napadlo mě.

„To je psí útulek,“ ukazovala Bára na nešťastná štěkající zvířata za plotem, jako by věděla, co se odehrává v její hlavě. „Sem vozí psy, kteří buď o pána přišli, nebo se jich pánové zřekli, nebo se ztratili.“

Díval jsem se na ten nepřírozený psí mumraj za plotem a doslova mě z toho bolelo srdce. Pes musí mít někoho rád a někdo musí mít rád jeho!

„Ti psi tam budou, dokud si pro ně někdo nepřijde,“ poznamenal páníček.

Zřejmě mě chtěl uklidnit, ale vůbec jsem mu nevěřil. Žádné zástupy dvounoháčů, kteří by si je chtěli vzít domů, tu nebyly. Nebyli tu ani samotní dvounoháči. Zato městští policajti sem během krátké chvíle přivezli dva našince.

Odcházel jsem se smíšenými pocity. Jsem přesvědčený, že Bára, jen kdyby mohla, tak by si určitě vzala domů snad všechny ty smutné a bezprizorní tvory. Když jsem o tom povídal světaznalému vořečovi Tondovi, vysypal z packy na oplátku příběh, který vám hrozně rád převyprávím.

Kiera a Kala byly psí tulačky žijící v americké Georgii. Jejich rodokmen byl tak pestrý, že by ho asi žádný genealog nedal dohromady. Dlouho se Kale a Kiere bok po boku dařilo protloukat se životem. Na rozdíl od jiných tuláků na to byly dvě a uměly se skvěle doplňovat. Jenže i ony byly jednou odchyceny a umístěny do útulku.

O Americe se sice říká, že je zemí neomezených možností, ale pro zvířecí útulky to zřejmě neplatí. Vzhledem k neustálému přísunu